

Cestou na Mařský vrch

Dne 14. 10. 2023 jsme se vydali s manželkou na vlastivědný výlet s p. Karlem Skalickým z volyňského muzea. Ráno se chystalo na teplé počasí, ale pohled ze Strakonice na vrcholky šumavských kopců sliboval chůzi mezi kapkami deště. Ještě okolo 5. hodiny bylo nebe čisté, s jasnými hvězdami. Za 4 hodiny tomu bylo již jinak. Teplé pošmourné nás vítalo na zastávce ve Lčovicích. Když jsme se všichni sešli, vyrazili jsme cestou necestou, skrze porosty třtiny, ostružiní, po kamenech žulových, porfyrových i ortorulových vzhůru pod vrchol Věnce. V intimním styku jsme procházeli mezi smrkovými haluzemi, jemnými větvičkami bříz a vrb zvlhlým korytem zamokřených mýtin se sítinou pod vrchol Věnce. Někteří z nás se potkali s hřibovitými houbami (kozákem, suchohřibem či hřibem žlutomasým). Pan Skalický našel i lakovku ametystovou. Cestou jsem spatřil několik velkých exemplářů bílých ryzců, nebo k pařezům přimknuté trsy opěnky měnlivé. Místy rozvolněný les byl nasycen švitořením sýkor, drobných králíčků nebo přeletujících křivek. V jednu chvíli jsme míjeli ojedinělý kvítek zvonku broskvolistého.

Když jsme obkroužili vrchol Věnce a vynořili se na jižním svahu Pržma, otevřel se nám pohled do krajiny. Na vzdálené i blízké obce. Louka, a na níž jsme se pohybovali, byla místy rozryta zvěří. Stejně jako les, kterým jsme právě prošli. Na louce pomalá procházka nepřinesla žádný významný záznam hmyzu. Mohli jsme se snad potěšit občasnými kvítky zvonku rozkladitého, kohoutku lučního nebo hvozdíku kropenatého. K vidění byly i již rozpadlé, miskovité plodnice pýchavky dlabané.

Naše další kroky vedly ke Králováckému kameni. Než jsme opět vstoupili do lesa, pod odchlíplou kůrou jsem našel shromaždiště mrchožrouta černého. Pod pohozeným prknem u lesní cesty jsem zaznamenal ve společnosti plzáka hnědého (*Arion fuscus*) též vřetenatku obecnou (*Alinda biplicata*). Po chvíli jsme potkali v lese za příkopem namalovaného vlka na kameni s básničkou umístěnou na cedulce nad ním. Byl jako živý. Stejně tak jako orel před Králováckým kamenem. Po krátkém povídání o tomto monumentu v krajině jsme vyrazili dále. Přes louku a remízky jsme dorazili k obelisku s obrázkem sv. Huberta. Zde mezi keři jsem mohl poprvé slyšet a pozorovat jedince saranče měnlivé a saranče zelené. Při průchodu skrze kamenný snos jsem si

Vlk u cesty ke Králováckému kameni

všiml na jednom z kmenů bříz parazitujícího březovníku obecného. To jsme se již vymanili z podhorské krajiny a vstoupili do Budilova. Následovalo krátké zastavení u odpočívadla pro turisty s malým ovocným sadem, rakytníkem, dřevěnou sochou a vztyčenými kameny. Mládí nám připomněly drobné hruštičky hniličky. Žlutavé, se sklerenchymovými zrny a sladkou, nahnědlou dužinou. Z Budilova jsme se vydali do obce Brdo. Na silnici bylo možno najít několik přejetých jedinců ropuchy obecné. Kamení podél silnice přibývalo a po krátké zastávce u starého stavení s roubenými stěnami nás zavedlo ke kapličce umístěné v západním svahu Mařského vrchu. Zde se nám otevřel pohled do krajiny s pohledem na vzdálené město Strakonice, a dokonce i na vrcholky Brd. Na pařezech pokácených stromů jsem si všiml přisedlých trsů houževnatce obecného. Když jsme došli k rozhledně na Mařském vrchu, snad každý z nás spočinul na kraji zdejšího kamenného moře a se svačinou v ruce pozoroval okolní krajinu. Škoda, že vrchol Boubínu zde příliš vidět není. Jen pozorně je možno jej najít mezi stromy, jak vykukuje s rozhlednou do kraje. V okolí vrcholu jsem našel trsy kapradě samce a pod malým stromkem jeřábu ptačího se vyskytoval drn osladiče. Brzy jsem poskakování mezi balvany kamenného moře zanechal. Nechtěl jsem dohánět skupinu, která se pomalu vydala na zpáteční cestu. A potom - místy přibývalo puklin úzkých, někdy několik metrů hlubokých.

Shovívavost

Cestou po červené turistické stezce se měnil i výskyt hornin. Ze syenitového porfyru na metamorfovanou biotickou ortorulu či minetu. Cestou dolů jsem si povšiml ukrytých skal v nízkém lese. Jenže nebyl čas na bádání. Na lesní cestě pode mnou již čekala skupina a šlo se dále do Brda. Zde na kraji obce seděl ve stráni mezi mechem a kapradím vybledlý indián s dýmku míru. Výhled na šumavské kopce měl pěkný. Tvář nad tou podzimní krásou nehybnou. Asi řekl již své howgh. Inu, nemluvný cizozemec, který na nás šlapodrný pohlíží spatra.

Dále nás cestou ke Štítkovu již začala znepokojovat temně zatažená obloha, z níž se spouštěl dešťový pás. Náš urychlený sestup po silnici byl obohacen o spadaná podzimní jablka. Ve Smrčné jsme nedaleko tvrze sebrali něco vlašských ořechů, podívali se dvorem na místní tvrze a uháněli z kopců dolů. Déšť nás stejně dostihl. Trochu provlhl, ale i tak jsme se dostali pohodlně k zámku Skalice. Někdo zde zůstal, kochal se pohledem na koně zvědavě okukující návštěvníky. Někteří z nás se vydali do centra Bohumilic a jiní si protáhli cestu do nedaleké Čkyně. S manželkou jsme zůstali v Bohumilicích a

zašli se podívat na zdejší hřbitov. Kromě historických památek mě zaujalo hnízdo hrnčířky uložené v profilu tváře Ježíše Krista v očním koutku. K tomu těžko co říci. Později si nás déšť opět našel. Ale to jsme již nasedli do vlaku a hurá domů.

